

Ukryta przez dwa wieki

Objawienie 4-5

Tajemnicę, zakrytą od wieków i od pokoleń, a teraz objawioną świętym jego – Kol. 1:26-27.

W 4 i 5 rozdziale Objawienia mamy zawarty opis dający nam możliwość choćby pobieżnego spojrzenia na zamysł Bóży. Jest to plan zbawienia, który On realizuje od czasów poprzedzających stworzenie człowieka. Jezus objawił tam św. Janowi „tajemny plan, ukryty od wieków w Bogu” (Efez. 3:9). Jakież był to przywilej dla tego apostoła, aby ujrzeć to objawienie i spisać go dla nas!

Zanim zaczęto mierzyć czas w sposób jaki znamy, Bóg był sam we wszechświecie. Mędrzec w Księdze Przypowieści 8:23-30 mówi nam, że Logos (pierwszy akt boskiego stworzenia) był początkiem Jego rodzinnego kręgu i prawdziwą rozkoszą dzień w dzień. Z kolei w Obj. 4:11, 24 starców mówi nam, że Bóg stworzył wszystkie rzeczy dla swojej własnej przyjemności. Oczywiście jest, że Bóg stworzył Logosa, aniołów i ludzkość, ponieważ chciał posiadać rodzinę.

Historia ludzkości w Biblii zaczyna się od doskonałości, ale szybko przechodzi do tragedii grzechu. Nasz Ojciec Niebieski zapewnił jednak ludzkiej rodzinie plan powrotu do siebie. Możliwość ta została dana najpierw Abrahamowi, który otrzymał szansę stania się przyjacielem Bożym, następnie Izraelowi przez posłuszeństwo Zakonowi, w końcu całej ludzkości przez wiarę w krew Swego Jednorodzonego Syna.

Jak tylko Logos okazał się wierny Bogu we wszystkim, co miał do wykonania, Bóg otworzył szerszą szansę dla świata ludzkości przez wiarę w swego Syna. Bóg stworzył szczególne warunki, dzięki którym ludzie powołani dla Jego imienia mogą zostać podniesieni do tej samej boskiej natury, co Jezus i sam Bóg.

Objawienie 4

Jan zobaczył otwarte drzwi w niebie i chciał przez nie przejść, aby zobaczyć, co było po drugiej stronie. Wszedł przez te drzwi w duchu i usłyszał, jak Jezus zaprasza go, aby zobaczyć przyszłość. W ten sposób Janowi został przedstawiony widok wieku Ewangelii z niebiańskiej perspektywy.

Apostoł zobaczył Boga siedzącego na tronie oraz 24 starców odzianych w białe szaty, ze złotymi koronami na swych głowach, siedzących wokół Boga na tronach.

Owe 24 trony reprezentują władzę nadaną 24 prorokom przez Boga. Białe szaty symbolizują czyste przesłanie od Boga, a złote korony reprezentują ich myśli pochodzące z boskiej inspiracji. Piotr potwierdza znaczenie proroctw Starego Testamentu w 1 Piotra 1:12 i 2 Piotra 1:21, stwierdzając, że dano nam poznać boskie tajemnice, w które sami aniołowie pragną wejść.

Inne możliwości dla znaczenia 24 starców obejmują:

(1) Mogą reprezentować klasę Starożytnych Świętych. Niektórzy z nich, tacy jak Noe, Abraham i Mojżesz, są wymienieni w 11 rozdziale listu do Hebrajczyków. Liczba Starożytnych Świętych była dużo większa niż 24, ale 24 może reprezentować określoną klasę. Starożytni Święci zostali przedstawieni przez 24 muzyków w 1 Kron. 25. Wszyscy Starożytni Święci prorokowali o Jezusie, Jego okupowej ofierze i Jego przyszłej oblubienicy – Kościele.

(2) Mogą reprezentować 24 księgi, które składają się na Biblię Hebrajską. Kanon Biblii Hebrajskiej oryginalnie składał się z 22 ksiąg. To była ta sama Biblia Hebrajska, której użyłby Apostoł Jan, zapisując Objawienie około 70 roku. Biblia Hebrajska została podzielona na 24 księgi gdzieś na początku II wieku. W tym samym czasie kanon Nowego Testamentu składał się z 27 ksiąg. Żydowskie autorytety w tamtym czasie (nadal odrzucające Jezusa, Jego przesłanie i apostołów), zauważyły, że te dwie liczby sumują się do biblijnie uzasadnionej liczby 49. Aby zdyskredytować Nowy Testament, kilka ksiąg w hebrajskich pismach podzielili na dwie, tworząc w ten sposób pozbawioną znaczenia sumę 51. Być może Jezus w tym wypadku przewidział tę ewentualność, ale mimo wszystko poprosił Jana, aby zanotować to w Objawieniu. Warto zauważyć, że dzisiejsze Pismo Święte dzieli się na 66 ksiąg, pięknie zobrazowanych w stole na chleby pokładne, które są ułożone w dwóch stosach po sześć packów.

Niezależnie od tego, czy 24 starców reprezentuje klasę Starożytnych Świętych czy Hebrajską Biblię składającą się z 24 ksiąg, w obu przypadkach przesłanie jest jednakowe: proroctwo dotyczące „lwa z pokolenia Judy”.

Siedem ognistych pochodni, które przedstawiają siedem duchów Bożych, stanowi wprowadzenie do kilku następnych rozdziałów Objawienia, które wyjaśniają, w jaki sposób wiek Ewangelii będzie się rozwijać przez następne dwa tysiące lat. Celem 4 i 5 rozdziału Objawienia jest pokazanie przejścia od wieku Żydowskiego do wieku Ewangelii z duchowego punktu widzenia. Te dwa rozdziały kończą się oddaniem chwały Wszech-

mocnemu Stwórcy przez wszelkie stworzenie (Obj. 5:13).

Skupiając się na Bożym tronie, Jan zaczyna opisywać cztery postacie w pośrodku i wokół tronu. Postacie te przypominają lwa, cielca, twarz człowieka i orła w locie. Ezechiel miał podobną wizję Boga w Księdze Ezechiela 1:10. Postacie te przedstawiają cztery główne cechy boskiego charakteru:

- (1) lew reprezentuje niezmierzoną potęgę Jego mocy (Efez. 1:19-20).
- (2) cieliec reprezentuje Jego sprawiedliwość, która została zaspokojona w okupie.
- (3) twarz człowieka reprezentuje Bożą miłość, którą okazał ludzkości, dając swego jednorodzonego Syna (Jan 3:16).
- (4) orzeł w locie przedstawia szeroką perspektywę Jego wielkiej mądrości we wszystkich rzeczach.

Ta sama sekwencja atrybutów została wymieniona w Psalmie 89:14.

Po tym jak cztery postacie zaczynają chwalić Boga (Obj. 4:8-9), 24 starców upada i także oddaje Bogu cześć. Ta kolejność sugeruje, że Boże stworzenie dopiero wtedy zrozumie proroctwa Starego Testamentu, kiedy zobaczą Jego prawy charakter objawiony w Jego czterech głównych atrybutach.

Coś musi skłonić cztery postacie do uwielbienia Boga, coś co jeszcze ma się wypełnić. Wydarzenia z Obj. 4 nie stanowią całej historii, ale ustawiają scenę dla wydarzeń opisanych w kolejnym rozdziale. Jan stopniowo tworzy tę scenę w naszych umysłach, jak gdyby „wcisnął pauzę” na początku najbardziej dramatycznego filmu, jaki kiedykolwiek nakręcono.

Objawienie 5

Na początku rozdziału 5 Księgi Objawienia, Jan „wcisnął przycisk ‘odtwórz’” i zaczyna opisywać film jaki się przed nim wyświetlał. Apostoł opisuje księgę, która jest zapieczętowana siedmioma pieczęciami i znajduje się w prawej dłoni Boga, który siedzi na tronie. Zapieczętowana księga jest spisaniem planem Boga, ale nadal będącym tajemnicą z powodu zapieczętowania, czekającym na godnego „reżysera”, który zrealizuje Boży plan. Zapieczętowana księga przedstawia sprawiedliwy plan Boży, który pozostaje ukryty od początku świata (Rzym. 16:25-26).

Obserwując wyświetlany film, Jan chce się dowiedzieć co jest napisane w tej księdze. Wyczuwa jej dostojne znaczenie i szczerze pragnie ją zrozumieć. W pewnym momencie, apostoł zaczyna płakać, wyrażając swój gorzki smutek spowodowany niewiedzą.

Jeden z 24 starców udziela wskazówki, która pociesza Jana i która skłoniła cztery postacie do oddania chwały

Bogu. Jeden ze starców mówi Janowi „Nie płacz! Zwyciężył lew z pokolenia Judy, korzeń Dawidowy, i może otworzyć księgę, i zerwać siedem jej pieczęci.” (Obj. 5:5). Najprawdopodobniej stanowi to odniesienie do proroctwa, jakie Jakub dał swojemu synowi, Judzie, tuż przed swoją śmiercią (1 Mojż. 49:8-11). Zwróćmy uwagę na podobne słowa użyte do opisu osoby przedstawionej w obu miejscach: Juda jest jak „lew” oraz „Nie oddali się berło od Judy.”

Jakub dostarcza kolejnej wskazówki w 1 Mojż. 49:11, „Uwiąże osłę u krzewu winnego, a młode swojej osłicy u szlachetnej latorośli winnej.” Uwzględnienie tego wydarzenia z pewnością podniosło Jana na duchu, ponieważ kryterium to było mu dobrze znane, podobnie jak mnóstwo proroctw Starego Testamentu wskazujących na Jezusa (Iz. 11:1-5, 19:18-22, 53:1-12, Dan. 9:25-27, Ps. 22:1-31, 141:2, 2 Mojż. 12:1-28, Zach. 9:9-13, Mich. 5:2).

Gdy Jan zrozumiał związek z Jezusem jako lwem z plemienia Judy, spojrzął na tron Boga i zauważył „Baranka, jakby zabitego”. Czy kiedykolwiek widział, żeby martwy baranek stał? To musiał być Jezus! Jan był w końcu świadkiem, jak Jan Chrzciciel ogłaszał Jezusa jako „Baranka Bożego, który gładzi grzech świata” (Jan 1:29). Apostoł zdał sobie teraz sprawę, że Jezus jest przedstawiony w zabitym Baranku, który teraz bierze zwój z boskiej prawej dłoni, oznaczającej aprobatę.

Wreszcie objawiony zostaje Zbawiciel, który jest godzien pokierować następnym wiekiem w Bożym planie – dobrą nowiną lub Wiekiem Ewangelii. Jan, podobnie jak i my, może w końcu odnaleźć oparcie w zapewnieniu Jezusa. Sprawiedliwy i pełen miłości Boży plan dla aniołów i całej ludzkości teraz odkrywa się przed naszymi oczami. Boży plan kończy się wspaniałą uroczystością oddania czci, kiedy „wszelkie stworzenie, które jest w niebie i na ziemi, i pod ziemią, i w morzu, i wszystko, co w nich jest” oddaje Bogu błogosławieństwo, cześć i chwałę na wieki wieków (Obj. 5:13).

Świat wciąż czeka w niewiedzy na to, co my widzimy teraz w jasnej, duchowej wizji – „objawienie [greckie słowo, apokalypsis] synów Bożych” (Rzym. 8:19). Chwalmy naszego Niebiańskiego Ojca za ten wgląd w potężny, sprawiedliwy, miłosierny i mądry plan Boga dla Jego całego stworzenia. Amen.

Wniosek

Praktyka stanowi najważniejszą część wszelkiej wiedzy. Przez zgłębianie Pisma Świętego, próbę poznania i zrozumienia Bożego planu i tego, co „się ma stać po tym”, otrzymujemy większą miarę pokoju Bożego, który przewyższa wszelkie ludzkie zrozumienie (Obj. 4:1, Filip. 4:7).

Z tym pokojem jesteśmy w stanie zastosować to, czego

nauczyliśmy się z Pisma Świętego, do wykonania wewnętrznego dzieła Ewangelii: krystalizacji naszych charakterów. Nasz ostateczny sukces w tej ważnej pracy pomoże zrealizować to, czego pragnie nasz Ojciec Niebieski – uzupełnienie szerszego kręgu Jego rodziny, który teraz obejmuje wspanią Oblubienicę Jego Syna.

Wówczas razem, jako Boża duchowa rodzina, Jezus Chrystus i uwielbiona Oblubienica Chrystusowa, będą realizować wielki plan Boży.

Ledwinka Shawn